

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναθυμῶ, δι' ὃ ἰδ. ἀναθυμίζω. Παρὰ Βλάχ. ἀναθύμισμα.

1) Τὸ νὰ ἀναπολήσῃ τις τὰ παρελθόντα, ἀνάμνησις. Λεξ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναθυμεθῆ.

2) Τὸ πρὸς ἀνάμνησιν χρησιμεῦον πρᾶγμα, ἐνθύμιον Κέρκ. — Κθεοτόκ. ἐνθ' ἀν. : Ἐνα ἀναθύμημα παρμένο ἀπὸ τοῦτον τὸν κόσμον Κθεοτόκ. ἐνθ' ἀν.

ἀναθύμησι ἢ, πολλαχ. ἀναθύμ'σ' Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναθυμῶ, δι' ὃ ἰδ. ἀναθυμίζω. Παρὰ Βλάχ. ἀναθύμησις.

Ἀνάμνησις. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναθυμεθῆ.

ἀναθυμιά ἢ, ΜΜαλακάσ. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 223 Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναθυμῶ, δι' ὃ ἰδ. ἀναθυμίζω.

Ἀνάμνησις ἐνθ' ἀν. : Ποίημ.

... Ὁ πλανταγμένος νοῦς
ποῦ πήγαινε δὲν ἤξερε, μὲ τὰ φτερὰ χαμένα,
ο' ἀναθυμίες καὶ πόθους ὠκεανούς

ΜΜαλακάσ. ἐνθ' ἀν.

ἀναθύμισμα τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ρ. ἀναθυμιάζω. Πβ. θυμιάζω.

Τὸ νὰ θυμιάσῃ τις ἐκ νέου : Ἄσμ.

Ἔτ' ἀναθύμισμα τοῦ διακόνου | ἐφταρνίστηκε ὁ δεσπότης.
Συνών. ἀναθυμιάτισμα.

ἀναθυμιάτιζω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. θυμιάτιζω.

Θυμιατίζω ἐκ νέου, κατ' ἐπανάληψιν : Ἀναθυμιατίζει
τὸν ἄρρωστο. Ἀναθυμιάτισε τὸν νεκρό.

ἀναθυμιάτισμα τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναθυμιάτιζω.

Ἀναθυμιάσμα, ὁ ἰδ.

ἀναθυμίζω σύνθηθ. ἀνεθυμίζω Α. Κρήτ. κ.ά. ἀνα-
θυμῶ Γ' Αθάν. Πρωινὸ ξεκιν. 36 — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.
ἀναθ'μῶ Μακεδ. (Καταφύγ.) Μέσ. ἀναθυμίζομαι Ἀθῆν.
ἀναθυμοῦμαι Ἰων. (Σμύρν.) Καπ. Κέρκ. Κρήτ. Πειρ. Πε-
λοπν. (Λακων.) Πόντ. (Κοτύωρ. Νικόπ.) — ΙΒενιζέλ. Πα-
ροιμ.² 294, 142^β Ιδραγούμ. Σταμάτ. 52 — Λεξ. Δεξ. Βλαστ.
Πρω. Δημητρ. ἀναθυμειοῦμαι Ζάκ. ἀναθυμειέμαι Λεξ.
Πρω. Δημητρ. ἀναθυμειῶμαι Πελοπν. (Ἡλ.) ἀναθυ-
μᾶμαι Πελοπν. (Λακων.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. ἀναθ'μοῦμι
Μακεδ. ἀνεθυμοῦμαι Α. Κρήτ. Κυκλ. (Κύθν. κ.ά.)

Τὸ μεσν. ἀναθυμίζω. Καὶ τὸ μέσ. ἀναθυμᾶμαι
μεσν. Πβ. Ξενιτ. στ. 15 (ἐκδ. Wagner σ. 203) «ἀναθυμᾶται
καὶ θρηνεῖ καὶ βαρυαναστενάζει». Τὸ ἀναθυμοῦμαι
καὶ παρὰ Πορτ.

Ἐνεργ. καὶ μέσ. μετβ. ὑπομιμνήσκω, ὑπενθυμίζω τι
εἰς τινα σύνθηθ. : Νὰ μοῦ τὸ ἀναθυμίσῃς Λεξ. Δημητρ.
Τὸ δαχτυλίδι του μοῦ τὸν ἀναθυμίζει αὐτόθ. || Παροιμ.

Τ' Αὐγούστου τὰ βορρέασματα τὸ Μάι ἀναθυμοῦνται
(οἱ κατ' Αὐγούστου πνέοντες βόρειοι ἢ βορειοανατολικοὶ
ἄνεμοι ἀνακουφίζοντες ἀπὸ τοῦ θερινοῦ καύματος ὑπεν-
θυμίζουν τὸν δροσερὸν Μάιον. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλα-
γαῖς πολλαχ. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2, 631) Πειρ. — Ποίημ.

Τ' ἀρχοντικοῦ σπιτιοῦ τ' ἀπομεινάρει
ἀναθυμᾶει ἕως τὸ νοῦ χρόνιο παλαιά
Γ' Αθάν. ἐνθ' ἀν. Συνών. θυμίζω. Ἡ σημ. καὶ μεσν.
Πβ. Διγεν. Ἀκρίτ. 1302 (ἐκδ. ΑΜηλιαρ.) «καὶ πάλιν διὰ
ἔρωτα ἀναθυμίζω τώρα». Καὶ ἀμτβ. ὁμοίως ἐνεργ. καὶ
μέσ. ἀναπολῶ εἰς τὴν μνήμην μου, ἀναμνησχομαι,

ἐνθυμοῦμαι σύνθηθ. καὶ Καπ. Πόντ. (Κοτύωρ. Νικόπ.) :
Οἱ μεγάλοι ἀναθυμίζουν τὰ παλαιὰ τους Ἀθῆν. Νὰ μ' ἀνα-
θ'μᾶς Καταφύγ. Ἀναθυμήθηκε τοὺς παλαιούς παρᾶδες τοῦ
νησιοῦ ποῦ δὲν κουβεντιάζανε ποτὲς γιὰ τὸ μελλούμενο
ψάρεμα (ἐκ διηγ.) Ἐβδομαδ. Τύπ. 2 Αὐγούστου 1934.
Χαρούμενος ὅλη τὴν ἡμέρα ἀναθυμοῦνταν τοῖς στιγμὲς τοῖς
ἐρωτικὰς ποῦ πέρασαν Ιδραγούμ. ἐνθ' ἀν. Ἀν τὸ ἀναθυ-
μηθῶ κάμμιὰ μέρα, θὰ τοῦ ξαναεἰπῶ Λεξ. Δημητρ. || Φρ.
Σταφύλια ἀναθυμήθηκες μέσ' ἕως τὸ χειμῶνα (πρὸς τὸν πο-
θοῦντά τι ἀκαίρως) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Σήμερα τὰ ματάκια μου θὰ κλάψουν τὰ καημένα,
γιατὶ ἀναθυμηθήκανε πράματα περασμένα
Λακων.

Ἔπεσα καὶ κοιμήθηκα, | τὴ νύχτα ἀνανοήθηκα,
τὸ λόγο ἀναθυμήθηκα
αὐτόθ.

Ἀναθυμᾶμαι τὴν αὐγὴ | ποῦ μοῦ ἔταξες ἕνα φιλεῖ
τὴ νύχτα τ' ὄνειρεύομαι | καὶ τὴν ἡμέρα καίγομαι
Λεξ. Δημητρ.

Κ' ἔτσι ὅσα γνώρισε καλὰ ὁ νοῦς μου ἀναθυμειέται
αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Συνών. ἀναγορεῦω 1 β,
ἀναθιβάλλω Β 2, ἀνιστορεῶ, θυμᾶμαι.

ἀναθύμισμα τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναθυμίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἀνάμνησις. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναθυμεθῆ.

ἀναίδεια ἢ, λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀναίδεια.

Ἐλλειψις αἰδοῦς, ἀναισχυντία, θρασύτης : Αὐτὸ εἶναι
ἀναίδεια. Ἀναίδεια ποῦ τὴν ἔχει! Δὲν ὑποφέρεται ἢ ἀναί-
δειά του. Ἡ ἀναίδεια κ' ἢ ξετσιπωσιά της δὲν ἔχουν ὄρια.
Συνών. ἀδιαντροπία, ἀναισχυντία, ξετσιπωσιά.

ἀναιδέστατα ἐπίρρ. λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ὑπερθ. τοῦ ἐπιθ. ἀναιδής.

Μὲ πολλὴν ἀναίδειαν, χωρὶς καμμίαν ἐντροπὴν : Τοῦ
ἀντιμίλησε ἀναιδέστατα. Ξαπλώθηκε ἀναιδέστατα.

ἀναιδής ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀναιδής.

Ὁ μὴ ἔχων ἐντροπὴν, ἀναίσχυντος : Τί περιμένεις ἀπὸ
ἄνθρωπο ἀναιδῆ! Συνών. ἀδιάντροπος, ἀναίσχυντος,
ἀνέντροπος, ἀποδιάντροπος, ξεδιάντροπος,
ξεσκιωμένος (ἰδ. ξεσκίζω), ξετσιπωτός.

ἀναιμία ἢ, λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀναιμία.

Ὡς ὁρος ἱατρικὸς ἢ νοσηρὰ κατάστασις τοῦ ἀνθρωπί-
νου ὀργανισμοῦ χαρακτηριζομένη ἐκ τῆς ἀνεπαρκείας τῆς
ποσότητος τοῦ αἵματος ἢ τῆς ἀλλοιώσεως τῶν συστα-
τικῶν του καὶ ἐκδηλουμένη συνήθως δι' ὠχρότητος τοῦ
προσώπου : Ὁ δεῖνα ἔχει ἀναιμία - ὑποφέρει ἀπὸ ἀναιμία.

ἀναιμικὸς ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀναιμία καὶ τῆς καταλ. -ικός.

Ὁ πάσχων ἐξ ἀναιμίας : Νέος ἀναιμικός. Γυναῖκα ἀναι-
μικεῖα. Παιδάκι ἀναιμικό. Ὅλες τώρα πρὸς γὰ μὸδα κάνουν
τοὺς ἀναιμικές. Ἀντίθ. αἵματώδης 1.

ἀνάινος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐς. ἵνα.

Ὁ στερούμενος ἀμυλώδους συστάσεως, ὁ ὑδαρής, ἐπὶ
τροφῶν : Ἀνάινον μαλέζ' (μαλέζι, ἥτοι πρόχειρον φαγη-
τὸν ἐξ ἀλεύρου καὶ ὕδατος, ὑδαρής σούππα, κουρκούτι).

ἀναίρεσι ἢ, λόγ. σύνθηθ. καὶ δημῶδ. Σύμ. ἀναί-
ρεσι Λυκ. (Λιβύσσ.)

